

Az erősebbek felelőssége

Plébánosunk egy prédikációjában beszámolt arról, hogy felkereste őt egy meg nem nevezett kisegyház képviselője. Nem emlékszem már, mi célból, talán nem is hangzott ez el, de az igen, hogy gyönyörű színes broszúrákkal érkezett, és hosszan sorolta, mely híres és sikeres embereket tudhatják tagjaik között. A plébános, miközben hallgatta, azon gondolkozott, hogy ő milyen reklámot is tudna mondani katolikus egyházáról.

Mondaná azt, hogy az ő egyháza a szegények, a bénák, a kitaszítottak, a betegek, a gyengék egyháza? Hiszen Isten előszeretettel azonosítja magát a gyengéekkel: Éhes voltam, és ennem adatok, szomjas voltam, és megittattatok, idegen voltam és befogadtatok, mezítelen voltam, és felruháztatok, beteg voltam, és meglátogattatok, börtönben voltam, és eljöttetek hozzám. Vagy más megfogalmazásban, ahogy Jézus Názáretben felolvassa Izajás könyvéből: *„Az Úr Lelke szállt le rám, mivel felkent engem, hogy megvigyem az örömezenetet a nyomorgóknak; elküldött engem, hogy meggyógyítsam a megtört szívűeket, követként kihirdessem a szabadulást a raboknak, s az elvakítottaknak szemük felnyílását, szabadon bocsássam a meggyötörteket, és kihirdessem az Úr kedves esztendejét.”*

Jézus tanítványaként nagy felelősséget, akár kínos helyzetet is jelenthet „erősebbnek” lenni. Az erő döntés- vagy cselekvéskényszerben számít. Egy baráti beszélgetésben többnyire túl lehet lépni a felismert ellentéteken a másik véleményének tiszteletben tartása mellett; egy közös tevékenységben, programban, vagy egy közös életben azonban sokszor csak úgy maradhatunk benne, ha az adott kérdésben döntést hozunk, választunk.

A létrejött konfliktus kezelésének ösztönös módja az önérvényesítés, a másik álláspontjának figyelmen kívül hagyása, ami természetesen az erősebb privilégiuma. Az erőszak konkrét formáival, azt hiszem, nemigen találkozhatunk választott köreinkben. Szerencsére: életem legrosszabb élményeit jelentik ezek a találkozások, bármelyik oldalon álltam is bennük.

Tanulmányaink alapján tehát erőszakmentes megoldást próbálunk keresni. De ez nem merülhet ki a saját véleményünk elnyomásában, hiszen az csak a probléma elhallgatását jelenti, és végeredményben ismét csak visszaélés az erőfölénnyel: ha egyenlően nyomaszt bennünket valamilyen ellentét, és én vagyok az erősebb, akkor az a másikat fogja előbb agyonnyomni, és nyertem.

Ezért jelenti az „erősebbek” felelőssége az alázatot. Alázatot az adott szituációban a másik gyengesége iránt, annak felismerését, hogy az tőlem is megkíván valamit. Hogy nem egyenlően, hanem képességeink arányában kell megosztani a terheket, és ebből fakadóan az erőfeszítést is. Felismerni, hogy „erősségem” esetleg csak illúzió, valójában gyengeség, melyet Jézus keményszívűségnek nevez...

Ne felejtsük el, hogy Isten sokszor a bűnöst, az ügyetlent, az alkalmatlant (a házasságtörő Dávid királyt, a gyilkos Mózeszt) választotta ki eszközeül, rájuk bízta feladatait.

Majd ő maga is gyenge, magatehetetlen kisgyermekként jött közénk.

Wágner Ferenc, Székesfehérvár